

Afskedssång till året 1840 /

Stålberg, Wilhelmina,

81 A Br.



STÅLBERG, W: a
Nfkehets-sång till året 1840

Fitt. In.
(Br)
o

Sthlm
1841

Kungl. biblioteket



0 0000 000135590

AFSKEDS-SÅNG TILL ÅRET 1840.

I nordanskog, på isbelupen drifva,
Med tunga steg en åldrig kämpe går.
En glimt af eid hans blickar synes lifva,
För stormen fladdrar vildt hans gråa hår.
Mot klippan ses han långsamt sig begifva —
Hvad vill han? — Ack! det är det gamla år,
Som tröttadt träder an den sista färden,
Och vänligt nickar sitt *farväl* åt verden.

Förd ända hit på tidens snabba vingar,
Den gamle längtar till de dödas bo.
Blott några korta stunder än han bringar
Oss fröjd och smärta, bitterhet och ro.
Snart få vi höra hur hans drapa klingar,
Förent med Gjallarhorn från Bifrosts brö,
Ty ned han störtar från sin ättestupa
Och sjunker se'n i glömskans flod, den djupa.

Så far då väl för evigt, gamle frände,
Som fram med oss på branta vägen gått.
Haf tack för hvarje glädjens sol du tände,
Om ock för flyende sekunder blott.
Och om du långa smärtans dagar sände,
Tillräkna vi dig icke *det* som brott,
Se'n du är död, ty döden allt försonar,
Då vingen höjs och svanesången tonar.

En smidig yngling kom du ned från fjällen;
På blonda lockar, granna färger rik,
Och lät kring slotten höra och kring tjällen
De gyllnet löfens klingande musik.
Spred du då fröjd från morgonen till qvällen?
O nej! du var all annan ungdom lik,
Som följd af hopp och önsknningar framdansar
Se'n trampar tungt på vissna minneskransar.

Så göra äfven vi: med hopp och minne
En hvar af oss på livvets bana går,
Och knappast någon jordens vrå vi finne;
Der ej en vissnad minnesblomma står.
Men öfver oss hvälfvs *himlen* och *derinne*
Är evig glädje, evig sol och vår.
Der är ej hoppet mer en vän som sviker,
Och minnena — ej grafvar och relik.



Så sörjom ej — vi äga ju en fader
Uti den mäktige der ofvan skyn;
Vi veta ju, att verdars myriader
De styras alla af en vis Försyn,
Som tänder stjernetältets fackelrader
Och rosor strör bland guld vid österns bryn,
Och blickar ned med huldrikt fadersöga
Och hvälfver Carlavagnens hjul, det höga.

Ja, Carlavagnen högt på himlen rullar
Och norrskensflamman lyser gladt vår Nord,
Och månan blickar klar på ättekullar,
Der helga runor tala minnets ord
Och mången silverfors sin grafsång lullar
För fallna kämpar i den vigda jord,
Der friheten och äran gå så sakta,
Två hvita englar, för att grafven vakta.

O fosterland! du var min första tanka,
Då årets första morgon steg så glad
På klarnad sky och höll sin sköld, den blanka,
En nytänd sol, utöfver land och stad.
Till Den, som vet af ingen tidens skranka,
Jag då för dig med knäppta händer bad.
Min första tanka var du, och den sista
Du säkert blir när dessa ögon brista.

Tag därför nu min helsning, dyra moder!
Du Svenska jord, som huld mig fostrat har,
Der fjellen stå som krönte ärestoder
Och tala om de flydda kämpedar;
Der Östersjön, förstärkt af många floder,
Kring lummig strand sitt silverbälte drar,
Der hvassa skär och blomsterrika öar
Mildt fannas utaf spegelblanka sjöar.

Ljuft är att heta *Svensk*, det namnet byter
Jag icke bort mot hela världens prål.
I Norden vill jag bo, fast stormen ryter.
Mig ljufvast är mitt hemlands tungomål.
Hur kraftigt är det ej, hur lätt det flyter,
Och klingar gör det liksom härdadt stål.
Det ämnadt var att talas utaf hjeltar,
Vid skummig fors, som sig från klippan vältrar,



O därför, när det gamla året träder
Från jorden bort, der det har gjort sin rund,
Och går till Wallhall hän, till sina fäder,
Från vikingskeppet, krossadt mot ett grund,
Då, dyra fosterland! min själ sig gläder
Åt dig en enslig, heligt stilla stund.
Försmå mitt offer ej, o moder Svea!
Din tärna räcker dig en blyg Linnæa,

Och önskar varmt välsignelse och lycka
Åt dina nejder intill åldrens qväll,
Må stilla frid och helig endragt trycka
Hvarandras händer ifrån fjäll till fjäll!
Må gyllne skördar dina tegar smycka!
Rikt flyte malmen inom klippans häll!
Må grönklädd furuskog, må fiskrik bölja
Ditt stora bord med rika skatter hölja!

Välsignelse jag dernäst kallar neder
Kring Sverges far, kring åldrig hjeltekung.
Du alla kungars Konung! Dig jag beder,
Stöd honom, gör hans spira mindre tung.
I spetsen för de tappres slutna leder
Man honom ständigt såg, då han var ung;
Nu dock oliven högst af honom skattas —
O låt i hans trofé den aldrig fattas!

Ja, sänd en blick ifrån ditt klara öga
O Himlafar! till Sverges kungahus
Och led dess *alla* medlemmar, de höga,
Nu, liksom förr, i frid och kraft och ljus.
Ty *bedja* måste vi, det håtar föga,
Att sätta våldets damm mot stormens brus,
Om ej från Dig det herrskarordet ljuder:
»Du får ej nalkas hit, *Jag* det förbjuder.»

O mina landsmän! Sveas raska söner
Och hulda döttrar! eder helsar jag.
För eder alla stiga varma böner
Ifrån mitt rörda hjertas djup i dag.
J, uti hvilkas anleten man röner
De nordiskt öppna, fria, Svenska drag,
J ären mina syskon, alla, alla,
Och öfver er jag Himlens frid vill kalla.

Frid öfver er, som kring ert julbord leken,
O, glada barn! i stilla oskulsdröm.
När dockans fina anletsdrag j smeken
Och rycken på tennhästens silkestöm,
J anen icke farorna och sveken,
Och hören bullret ej af tidens ström;
O njuten, njuten eder ljufva villa!
Tids nog få smärtans heta tårar trilla.

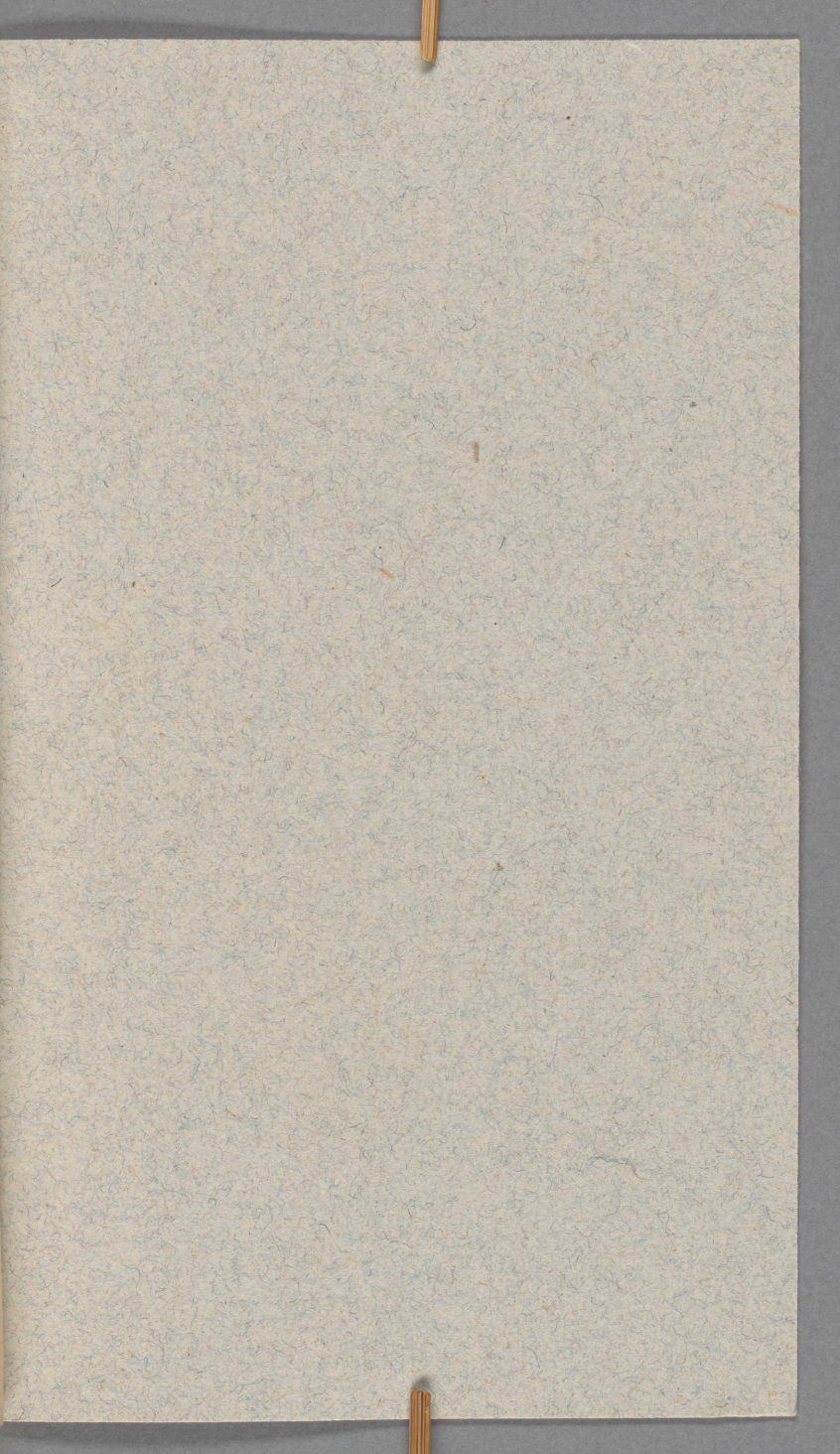
O ungdom, som ditt hjertas blommor ansar
Och ser en glädjens bild på hvarje blad,
Som binder dig en mängd af friska kransar
Och strör dem för dig i en yppig rad,
Frid öfver dig, Guds frid, der du framdansar
På lifvets bana leende och glad.
Att glädjens sol snart nog i moln sig höljer,
Det hoppet än för dina blickar döljer.

Du mannaålder, invigd blott åt mödan,
Fast nyttans ålder ock du kallas må,
Väl vid ditt släp för kläderna och födan
Din panna färad blir och locken grå;
Dock uppå tidens fält den ädla grödan
Af dina vakor vi ju skörda få,
Hell dig när din plantering stilla grönskar,
Frid öfver dig, ditt hjertas frid jag önskar.

Du åldrige, som rönt så många skiften
Af ljuft och ledt, dig önskar jag ock frid.
Hur läsligt skrefs ej djupa runeskriften
Uppå din panna utaf härjarn — Tid!
Frid på din stilla vandring hän till griften.
Du säkert gläds, då du står derinvid.
Männ' väl ditt hjerta någon ofrid gömmer?
Nej, säkert du förlåter och förglömmer.

Så än en gång, men då — för sista gången
Jag helsar dig farväl! du gamla år.
För några var du ljuf, men svår för mången;
Nu är du blott en vän, som från oss går.
Hör hur han klingar, höga kämpeången
Från Wallhalls port, som för dig öppen står.
Din son re'n nalkas att din bana följa,
När du har störtat dig i glömskans bölja.

Wilhelmina.





Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

